Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNE PRAVOBRANILKE
ELEANOR SHARPSTON,
predstavljeni 19. januarja 2016 [1]

Zadeva C-361/14 P

Evropska komisija
proti

Petru McBrideu in drugim

„Pritožba — Razlaga člena 266 PDEU — Člen 4(2) Odločbe Sveta 97/413/ES — Ukrepi za ohranjanje virov in prestrukturiranje ribiškega sektorja — Zahteve za povečanje varne tonaže — Razglasitev ničnosti Odločbe Komisije 2003/245/ES o zavrnitvi zahtev za povečanje varne tonaže s strani Splošnega sodišča — Pristojnost in pravna podlaga za sprejetje novih sklepov — Razglasitev ničnosti novih sklepov o zavrnitvi zahtev za povečanje varne tonaže s strani Splošnega sodišča“

1. Evropska komisija je vložila pritožbo zoper sodbo Splošnega sodišča, [2] s katero je to za nične razglasilo 11 sklepov z dne 13. julija 2010 (v nadaljevanju: sklepi iz leta 2010), s katerimi je Komisija (ponovno) zavrnila zahteve Irske z dne 14. decembra 2001 (v nadaljevanju: prvotne zahteve) v imenu posameznih lastnikov plovil, ki so zahtevali povečanje dovoljene zmogljivosti njihovih ribiških plovil zaradi izboljšanja varnosti (v nadaljevanju: povečanje varne tonaže). Zahteve so bile vložene na podlagi člena 4(2) Odločbe Sveta 97/413/ES. [3]

2. Obravnavana zadeva je nadaljevanje dolge in zapletene sage. [4] Komisija je 4. aprila 2003 sprejela Odločbo 2003/245/ES [5] (v nadaljevanju: prvotna odločba) kot odgovor na prvotne zahteve Irske. Lastniki plovil, katerih zahteve za povečanje varne tonaže so bile zavrnjene, so pri Splošnem sodišču vložili ničnostno tožbo, s katero so izpodbijali to odločbo v zadevi Boyle in drugi. [6] Splošno sodišče je prvotno odločbo razglasilo za nično v delu, v katerem se je nanašala na več plovil, štiri tožbe pa je zavrglo kot nedopustne. Trije od lastnikov teh plovil so se uspešno pritožili zoper navedeno sodbo – v zadevi Flaherty in drugi [7] je Sodišče razveljavilo sodbo Splošnega sodišča o dopustnosti in razglasitev ničnosti prvotne odločbe razširilo na plovila, ki jih je obravnavalo v teh postopkih.

1 — Jezik izvirnika: angleščina.

2 — Sodba McBride in drugi/Komisija (od T-458/10 do T-467/10 in T-471/10, EU:T:2014:249, v nadaljevanju: izpodbijana sodba ali sodba McBride in drugi).

3 — Odločba z dne 26. junija 1997 o ciljih in pravilih za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti med 1. januarjem 1997 in 31. decembrom 2001 za doseganje trajnega ravnovesja med ribolovnimi viri in njihovim izkoriščanjem (UL L 175, str. 27).

4 — Za celovitejši prikaz glej točke od 33 do 44 spodaj.

5 — Odločba Komisije z dne 4. aprila 2003 o zahtevah, ki jih je prejela Komisija za povečanje ciljev VUP IV zaradi izboljšav glede varnosti, pomorske navigacije, higiene, kakovosti proizvodov in delovnih pogojev za plovila, katerih skupna dolžina znaša več kot 12 metrov (UL L 90, str. 48). S členom 2 navedene odločbe je Komisija sprejela 29 zahtev za povečanje zmogljivosti izključno zaradi varnostnih izboljšav v skladu s členom 4(2) Odločbe 97/413 in zavrnila 80 drugih takih zahtev, tudi tiste, v zvezi s katerimi so bile pozneje vložene tožbe.

6 — Sodba Boyle in drugi/Komisija (od T-218/03 do T-240/03, EU:T:2006:159, v nadaljevanju: sodba Boyle in drugi).

7 — Sodba Flaherty in drugi/Komisija (C-373/06 P, C-379/06 P in C-382/06 P, EU:C:2008:230, v nadaljevanju: sodba Flaherty in drugi).

3. Komisija je 13. julija 2010 sprejela sklepe iz leta 2010 zaradi izpolnitve svojih obveznosti v skladu s členom 266 PDEU za izvršitev sodb Boyle in drugi ter Flaherty in drugi. Ker je medtem pravna podlaga za prvotno odločbo odpadla,[8] so bili sklepi iz leta 2010 sprejeti na *ad hoc* pravni podlagi. Izpodbijani so bili pred Splošnim sodiščem v zadevi McBride in drugi, v navedenem postopku pa je bila izdana izpodbijana sodba.

4. Splošno sodišče je sklepe iz leta 2010 razglasilo za nične. Pri tem je razlikovalo med obveznostjo Komisije na podlagi člena 266 PDEU in pristojnostjo te institucije, da sprejme sklepe iz leta 2010. Splošno sodišče je razsodilo, da Komisija ni imela potrebne pristojnosti. Zato bi bila morala zavrniti prvotne zahteve v delu, v katerem se je nanašala na nasprotne stranke v tej pritožbi.

5. V zvezi s sodbo Splošnega sodišča se postavljajo pomembna vprašanja, ki presegajo ribiški sektor. Kakšne so obveznosti institucije EU na podlagi člena 266 PDEU? Ali mora Sodišče pri presoji pravne podlage za sklepe iz leta 2010 uporabiti načela, izpeljana iz sodne prakse v zvezi z Evropsko skupnostjo za premog in jeklo (v nadaljevanju: ESPJ), zlasti iz sodbe SP in drugi[9] ter ArcelorMittal?[10] Če ne, kako bi bilo treba obravnavati vprašanje ustrezne pravne podlage?

Pravni okvir

Pogodba o Evropski uniji

6. V skladu s členom 5(1) PEU za razmejitev pristojnosti Unije velja načelo prenosa pristojnosti. V skladu s tem načelom mora Unija delovati le v mejah pristojnosti, ki so bile s Pogodbama nanjo prenesene za uresničevanje ciljev, določenih v Pogodbah, kot je določeno v členu 5(2).

7. Člen 13(2) PEU podobno zahteva, da vsaka institucija deluje v mejah pristojnosti, ki so ji dodeljene s Pogodbama, in v skladu s postopki, pogoji in cilji, ki jih določata Pogodbi.

Pogodba o delovanju Evropske unije

8. Člen 263 PDEU določa, da Sodišče Evropske unije nadzira zakonitost zakonodajnih aktov in aktov institucij, tudi Komisije.

9. Prvi odstavek člena 264 PDEU določa, da če je tožba zaradi sodnega nadzora utemeljena, Sodišče razglasi zadevni akt za ničnega.

10. Člen 266 PDEU določa, da mora institucija, katere akt je bil razglašen za ničnega, sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev sodbe Sodišča. Ta obveznost ne vpliva na nepogodbeno odgovornost Unije, da nadomesti kakršno koli škodo, ki so jo povzročile njene institucije ali njeni uslužbenci pri opravljanju svojih dolžnosti.

8 — Glej točki 25 in 26 spodaj.

9 — Sodba SP in drugi/Komisija (T-27/03, T-46/03, T-58/03, T-79/03, T-80/03, T-97/03 in T-98/03, EU:T:2007:317, v nadaljevanju: sodba SP in drugi).

10 — Sodba ArcelorMittal Luxembourg/Komisija ter Komisija/ArcelorMittal Luxembourg in drugi (C-201/09 P in C-216/09 P, EU:C:2011:190, v nadaljevanju: sodba ArcelorMittal).

Pregled Skupne ribiške politike

11. Zakonodajna ureditev ribištva v vodah EU je zapletena in obširna.[11] V nadaljevanju je naveden kratek in neizčrpen povzetek, katerega edini namen je prikazati zakonodajni okvir.

12. Svet je leta 1970 sprejel zakonodajo o vzpostavitvi skupne ureditve trga z ribiškimi proizvodi.[12] Skupna ribiška politika (v nadaljevanju: SRP) je bila vzpostavljena leta 1983.[13] Pozneje je bila večkrat spremenjena.

13. Ko je Irska 14. decembra 2001 vložila prvotne zahteve, so bile upoštevne določbe Uredbe Sveta (EGS) št. 3760/92.[14] S to uredbo se je skušalo urediti resno neravnovesje med ribolovno zmogljivostjo flot držav članic in razpoložljivimi ribiškimi možnostmi.

14. Takratna strukturna politika Skupnosti v ribiškem sektorju je bila organizirana na podlagi večletnih usmerjevalnih programov (v nadaljevanju: VUP), kakor so bili opredeljeni v členu 2 Uredbe Sveta (EGS) št. 4028/86.[15] S temi so bili določeni cilji za zmanjšanje velikosti ribiške flote.[16] Komisija je bila, da bi omogočila lažje strukturne spremembe v ribiškem sektorju v okviru smernic SRP, pooblaščena za dajanje finančne pomoči za ukrepe, ki so vključevali prestrukturiranje, prenovo in posodobitev ribiške flote.[17] V okviru te politike je bila sprejeta Odločba 97/413, na kateri so temeljile prvotne zahteve.

15. Konec devetdesetih let prejšnjega stoletja pa je postalo jasno, da reformirana SRP ni uspela spodbuditi zmanjšanja staležev rib v vodah Skupnosti.[18] Komisija je sklenila, da so cilji VUP IV preskromni. Predlagala je, naj se Odločba 97/413 (in VUP IV) podaljša za eno leto do 31. decembra 2002, da bi se zagotovil čas za razmislek o prihodnosti politike o flotah. Hkrati je Komisija predlagala uvedbo ukrepov za zagotovitev večje učinkovitosti VUP IV v podaljšanem obdobju njegove uporabe. Eden od teh ukrepov je bil odprava možnosti za pridobitev povečanja varne tonaže.[19]

16. Sprememba politike je bila izvedena z Uredbo Sveta (ES) št. 2371/2002,[20] s katero sta bili razveljavljeni in nadomeščeni Uredba št. 101/76 in Uredba št. 3760/92. Trenutni položaj urejata Uredba (EU) 2015/812[21] in Uredba (EU) št. 1380/2013.[22]

11 — Glej predgovor House of Lords European Committee 21st Report of Session 2007–08: „*The progress of the Common Fisheries Policy*“ Zvezek I (HL Paper 146-I).

12 — Uredba Sveta (EGS) št. 101/76 z dne 19. januarja 1976 o skupni strukturni politiki za ribiško industrijo (UL L 20, str. 19).

13 — Uredba Sveta (EGS) št. 170/83 z dne 25. januarja 1983 o vzpostavitvi sistema Skupnosti za ohranjanje in upravljanje z ribolovnimi viri (UL L 24, str. 1).

14 — Uredba z dne 20. decembra 1992, ki vzpostavlja sistem Skupnosti na področju ribištva in ribogojstva (UL L 389, str. 1).

15 — Uredba Sveta (EGS) št. 4028/86 z dne 18. decembra 1986 o ukrepih Skupnosti za izboljšanje in prilagoditev struktur v sektorju ribištva in ribogojstva (UL L 376, str. 7).

16 — V zvezi z omejenim uspehom teh ukrepov glej izjavo za javnost Komisije IP-96-444.

17 — Člen 1(1)(a) Uredbe št. 4028/86.

18 — Glej na primer Report of the Group of independent experts to advise the European Commission on the fourth generation of Multiannual Guidance Programmes z dne 28. marca 1996 (poročilo neodvisnih strokovnjakov za svetovanje Evropski komisiji o četrti generaciji večletnih usmerjevalnih programov), poznano kot „Lassenovo poročilo“.

19 — Za celovitejši prikaz glej Predlog Komisije z naslovom Predlog odločbe Sveta o spremembi odločbe 97/413/ES o ciljih in pravilih za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti med 1. januarjem 1997 in 31. decembrom 2001 za doseganje trajnega ravnovesja med ribolovnimi viri in njihovim izkoriščanjem (COM (2001) 0322 final, UL C 270, str. 79). Člen 4(2) Odločbe 97/413 je bil razveljavljen z Odločbo Sveta 2002/70/ES (glej točko 25 spodaj).

20 — Uredba z dne 20. decembra 2002 o ohranjevanju in trajnostnem izkoriščanju ribolovnih virov v okviru skupne ribiške politike (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 4, zvezek 5, str. 460).

21 — Uredba (EU) 2015/812 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. maja 2015 o spremembi uredb Sveta (ES) št. 850/98, (ES) št. 2187/2005, (ES) št. 1967/2006, (ES) št. 1098/2007, (ES) št. 254/2002, (ES) št. 2347/2002 in (ES) št. 1224/2009 ter uredb (EU) št. 1379/2013 in (EU) št. 1380/2013 Evropskega parlamenta in Sveta glede obveznosti iztovarjanja ter razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1434/98 (UL L 133, str. 1).

22 — Uredba (EU) št. 1380/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2013 o skupni ribiški politiki in o spremembi uredb Sveta (ES) št. 1954/2003 in (ES) št. 1224/2009 ter razveljavitvi uredb Sveta (ES) št. 2371/2002 in (ES) št. 639/2004 ter Sklepa Sveta 2004/585/ES (UL L 354, str. 22).

Uredba št. 3760/92

17. Namen Uredbe št. 3760/92 je bil opisan kot vzpostavitev okvira za ohranjevanje in varovanje živih vodnih virov in ribogojstva.[23]

18. Naslov I je zajemal pravila o dostopu do voda in virov. Člen 11 je bil edina določba pod Naslovom II (Upravljanje in spremljanje ribolovnih aktivnosti). Določal je, da „[o]b upoštevanju naslova I Svet na večletni podlagi in prvič najkasneje do 1. januarja 1994 skladno s postopkom, določenim v členu 43 Pogodbe, opredeli cilje in natančne določbe za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti z namenom doseganja ravnotežja med viri in njihovim izkoriščanjem na trajnostni podlagi. Takšno prestrukturiranje prav tako na podlagi posameznih primerov upošteva možne gospodarske in socialne posledice ter posebnosti ribolovnih območij“. V Naslovu III (Splošne določbe) je bil s členom 17 ustanovljen Upravljalni odbor za ribištvo in ribogojstvo, v členu 18 pa postopek, po katerem je Komisija predložila osnutke izvedbenih ukrepov navedenemu odboru v pregled pred sprejetjem.

Uredba Sveta (ES) št. 2792/99

19. Z Uredbo Sveta (ES) št. 2792/99[24] je bil uveden okvir za vse strukturne ukrepe v ribiškem sektorju. Vsebovala je določbe o finančni pomoči v okviru SRP prek finančnega instrumenta za usmerjanje ribištva (v nadaljevanju: FIUR).[25] Člen 6 se je nanašal na obnovo flote in posodobitev ribiških plovil. Države članice so lahko v skladu s členom 6(2) v okviru VUP predložile zahteve za povečanje zmogljivosti, če ti ukrepi niso povzročali višje stopnje izkoriščanja virov.

20. V skladu s členom 9 je bilo mogoče prek FIUR odobriti pomoč za obnovo in posodobitev flote le ob izpolnitvi določenih pogojev, tudi tistih iz člena 6(2).

Odločba 97/413

21. Odločba 97/413 je bila sprejeta med drugim za zagotavljanje prestrukturiranja ribiške flote Skupnosti in preživetja sektorja, ki ga je resno ogrožalo trajno preveliko izkoriščanje. V VUP IV so bila določena podrobna pravila za obdobje od 1. januarja 1997 do 31. decembra 2002.[26]

22. V členu 4 je bilo določeno:

„1. Segmentacija flote vsake države članice se določi glede na staleže, opredeljene v Prilogi I, in tehnike ribolova, ob upoštevanju segmentacije, ki je bila sprejeta kot del VUP IV ter različnih položajev v državah članicah.

2. V večletnih usmerjevalnih programih, namenjenih državam članicam, povečanje zmogljivosti, ki izhaja izključno iz izboljšanj na področju varnosti, upravičuje glede na posamezni primer enakovredno povečanje ciljev za segmente flote, če ne povečajo ribolovnega napora zadevnih plovil.“

23. Člen 9(1) je zahteval, da Komisija sprejme VUP za ribiške flote posameznih držav članic v skladu z Uredbo Sveta (ES) št. 3699/93[27] najpozneje do 30. novembra 1997 za obdobje od leta 1997 do leta 2001.

23 — Člen 2(2), glej tudi prvo in tretjo uvodno izjavo njene preambule.

24 — Uredba z dne 17. decembra 1999 o določitvi podrobnih pravil in sporazumov glede strukturne pomoči Skupnosti v ribiškem sektorju (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 4, zvezek 4, str. 179).

25 — Glej člena 1 in 2 Uredbe št. 2792/99.

26 — Glej člena 1(1) in 2(1) Odločbe 97/413.

27 — Uredba z dne 21. decembra 1993 o merilih in ureditvah glede strukturne pomoči Skupnosti v sektorju ribištva in ribogojstva ter predelavi in trženju njegovih proizvodov (UL L 346, str. 1).

24. V skladu s členom 10 se je za izvajanje določb Odločbe 97/413 uporabljal postopek po členu 18 Uredbe št. 3760/92. Ko je bila Uredba št. 3760/92 razveljavljena in nadomeščena z Uredbo št. 2371/2002,[28] je bil upravljalni odbor, s katerim se je morala v skladu s to uredbo posvetovati Komisija, (kar je bistveno) odpravljen.[29]

Odločba Sveta 2002/70/ES

25. Odločba Sveta 2002/70[30] je bila sprejeta z namenom pridobitve časa za razmislek o politiki flot. Z njo je bila spremenjena Odločba 97/413 in do 31. decembra 2002 podaljšan rok, do katerega bi bilo treba ribolovni napor vsake države članice zmanjšati.[31] Bistveno pa je, da je bil člen 4(2) Odločbe 97/413 razveljavljen z učinkom od 1. januarja 2002.[32]

26. Tudi člen 9 Odločbe 97/413 je bil spremenjen. Komisija je bila še naprej odgovorna za izvajanje ciljev in podrobnih pravil navedene odločbe, vendar so se morali postopki voditi v skladu s členom 4 Uredbe št. 2792/99.[33]

Sodna praksa

27. Ker se stranke v pritožbenih razlogih in navedbah obširno sklicujejo na sodbi SP in drugi ter ArcelorMittal, bi ju bilo koristno v nadaljevanju na kratko povzeti.

28. Tožeče stranke so v zadevi SP in drugi predlagale razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 17. decembra 2002 zaradi nepristojnosti. Z zadevno odločbo se je sankcioniralo kršitve Pogodbe ESPJ, storjene pred prenehanjem veljavnosti te pogodbe 23. julija 2002. Njena preambula se je sklicevala samo na člen 64 ESPJ.[34] Splošno sodišče je v sodbi razlikovalo med določbami o postopkovnih dejanjih, ki jih mora Komisija opraviti pred sprejetjem odločbe, in materialno določbo Pogodbe ESPJ.

29. Splošno sodišče je glede časovne veljavnosti predpisov opozorilo na sodno prakso, da je treba pravila materialnega prava Skupnosti razlagati tako, da sta spoštovani načeli pravne varnosti in varstva zaupanja v pravo, in da se ta pravila načeloma ne uporabljajo za položaje, ki so nastali pred začetkom njihove veljavnosti, medtem ko se postopkovna pravila uporabljajo takoj.[35] Najprej je treba ugotoviti, ali je na podlagi posebne določbe Pogodbe ali sekundarne zakonodaje institucija pristojna za sprejetje akta. Nato je treba v skladu z načeli, ki urejajo časovno veljavnost predpisov, ugotoviti, kateri materialni in postopkovni predpisi se uporabijo. Določba, ki tvori pravno podlago akta in ki pooblašča institucijo Skupnosti za njegovo sprejetje, mora torej veljati v trenutku njegovega sprejetja. Nasprotno pa lahko ta načela vodijo k uporabi določb materialnega prava, ki v trenutku, ko institucija Skupnosti sprejme

28 — Glej točko 16 zgoraj.

29 — Glej člena 34 in 36 Uredbe št. 2371/2002. Posledično je del temeljnega postopkovnega mehanizma, s katerim bi Komisija lahko obravnavala prvotne zahteve, preprosto odpadel do takrat, ko je skušala izvršiti sodbi Boyle in drugi ter Flaherty in drugi.

30 — Odločba Sveta z dne 28. januarja 2002 o spremembi Odločbe 97/413/ES o ciljih in pravilih za prestrukturiranje ribiškega sektorja Skupnosti med 1. januarjem 1997 in 31. decembrom 2001 za doseganje trajnega ravnovesja med ribolovnimi viri in njihovim izkoriščanjem (UL L 31, str. 77, v nadaljevanju: Odločba 2002/70).

31 — Člen 1(1).

32 — Člena 1(3) in 2. Glede na datum sprejetja Odločbe 2002/70 (28. januarja 2002) je bilo torej črtanje nekoliko retroaktivno.

33 — Uredba št. 2792/99 je veljala do 31. decembra 2006 (glej člen 104 Uredbe Sveta (ES) št. 1198/2006 z dne 27. julija 2006 o Evropskem skladu za ribištvo, UL L 223, str. 1). Člen 4 Uredbe št. 2792/99 pa je bil s 1. januarjem 2003 razveljavljen s členom 1(4) Uredbe Sveta (ES) št. 2369/2002 o spremembi Uredbe (ES) št. 2792/1999 o podrobnih pravilih in ureditvah v zvezi s strukturno pomočjo Skupnosti v ribiškem sektorju (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 4, zvezek 5, str. 450).

34 — Struktura člena 65 ESPJ je bila predhodnica enakovredne, dobro poznane določbe Pogodbe EGS (člen 85 EGS, zdaj člen 101 PDEU). Člen 65(1) ESPJ je tako prepovedoval usklajena ravnanja podjetij, ki bi na skupnem trgu v sektorju premoga in jekla preprečevala, omejevala ali izkrivljala normalno konkurenco. V skladu s členom 65(4) so bili taki sporazumi samodejno nični, Komisija pa je bila v skladu s členom 65(5) pooblaščena za naložitev sankcij za kršitve pravil ESPJ o konkurenci.

35 — Glej na primer sodbo Toshiba Corporation in drugi (C-17/10, EU:C:2012:72, točka 47 in navedena sodna praksa). Za nedavno ponazoritev tega ustaljenega načela glej sodbo Komisija/Moravia Gas Storage (C-596/13 P, EU:C:2015:203, točka 33).

zadevni akt, ne veljajo več. Komisija je iz pravila materialnega prava v členu 65(1) ESPJ sklepala o svoji pristojnosti. To je bilo napačno, ker je pravna podlaga iz člena 65(4) in (5) ESPJ že prenehala veljati, ko je Komisija sprejela svojo odločbo. Zato je Splošno sodišče v navedeni zadevi obravnavano odločbo razglasilo za nično. [36]

30. Sodba ArcelorMittal zadeva odločbo Komisije, ki je bila sprejeta na podlagi člena 65(1) in (5) ESPJ, vendar po prenehanju veljavnosti Pogodbe ESPJ 23. julija 2002. Komisija je v skladu s predhodno odločbo 14 podjetjem naložila globe zaradi sodelovanja v kartelu za določanje cen v jeklarskem sektorju. Splošno sodišče je 11. marca 1999 zavrnilo ničnostno tožbo zoper to odločbo, je pa znižalo globo. [37] Sodišče je 2. oktobra 2003 razveljavilo sodbo Splošnega sodišča in razglasilo odločbo Komisije za nično v delu, v katerem se je nanašala na eno od podjetij. [38] Komisija je nato uvedla nov postopek v zvezi z istim protikonkurenčnim ravnanjem, ki je bilo predmet predhodne odločbe. Komisija je 8. novembra 2006 sprejela novo določbo, ki je bila najprej neuspešno izpodbijana pred Splošnim sodiščem [39] in nato po pritožbi v zadevi ArcelorMittal.

31. Sodišče je razsodilo, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava. Zakonodajalec EU ni želel, da se lahko za kršitve prava konkurence po Pogodbi ESPJ po prenehanju njene veljavnosti izključi uporaba vseh sankcij. Poleg tega je bilo z zaporedjem Pogodb (ESPJ, ES in PDEU), da se zagotovi svobodna konkurenca, omogočeno, da je lahko Komisija še vedno lahko sankcionirala vsako ravnanje, ki je ustrezalo dejanskemu stanu iz člena 65(1) ESPJ, storjeno pred 23. julijem 2002 ali po njem. Zato bi bilo v nasprotju z namenom in medsebojno povezanostjo pogodb ter nezdružljivo s kontinuiteto pravnega reda Evropske unije, če Komisija ne bi mogla zagotoviti enotne uporabe določb Pogodbe ESPJ, ki učinkujejo tudi po prenehanju njene veljavnosti. [40]

32. Zato je Sodišče potrdilo sodbo Splošnega sodišča in razsodilo, da je pristojnost Komisije za naložitev zadevne globe leta 2006 izhajala iz člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 [41] in da je bilo treba postopek izpeljati v skladu s to uredbo. Določba, ki tvori pravno podlago akta in ki pooblašča institucijo Unije za sprejetje zadevnega akta, mora veljati ob njegovem sprejetju. Poleg tega to, da je Komisija uporabila Uredbo št. 1/2003, ni zmanjšalo, ampak prej razširilo postopkovna jamstva, ki jih pravni okvir Pogodbe ESPJ zagotavlja podjetjem, zoper katera poteka postopek zaradi kršitve pravil konkurence. [42]

Dejansko stanje v tem postopku

Prvotna odločba

33. Irski organi so 14. decembra 2001 pri Komisiji vložili prvotne zahteve na podlagi člena 4(2) Odločbe 97/413 za povečanje zmogljivosti za večnamenski segment [43] in pelagični segment [44] njihove flote.

36 — Sodba SP in drugi (točke od 116 do 119 in 123).

37 — Sodba ARBED/Komisija (T-137/94, EU:T:1999:46).

38 — Sodba ARBED/Komisija (C-176/99 P, EU:C:2003:524).

39 — Sodba ArcelorMittal Luxembourg in drugi/Komisija (T-405/06, EU:T:2009:90).

40 — Sodba ArcelorMittal (točke od 63 do 66).

41 — Uredba Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov 81 in 82 Pogodbe (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205).

42 — Sodba ArcelorMittal (točke od 74 do 76).

43 — Ta segment sestavljajo večnamenska plovila in zajema majhna plovila za obalno plovbo ter srednje velika in velika plovila za plovbo na odprtem, ki lovijo bele ribe, pelagične ribe in školjke – glej 2005 Annual Report of the Licensing Authority for Sea-fishing Boats of the Irish Department of Communications, Marine and Natural Resources (letno poročilo organa za izdajo dovoljenj za plovila za pomorski ribolov irskega ministrstva za pomorstvo za leto 2005, str. 7, v nadaljevanju: letno poročilo za leto 2005).

44 — Ta segment sestavljajo plovila, ki večinoma lovijo pelagične vrste, predvsem sledi, skuše, šure in sinje mole (glej letno poročilo za leto 2005, prav tako str. 7).

34. Komisija je 4. aprila 2003 sprejela prvotno odločbo, v kateri je kot pravno podlago navedla tako člen 4 Odločbe 97/413 kot člen 6 Uredbe št. 2792/99. Komisija je v členu 2 prvotne odločbe ugodila 29 zahtevam za povečanje varne tonaže v skladu s členom 4(2) Odločbe 97/413. Zavrnila pa je 80 takih zahtev, vključno z zahtevami nasprotnih strank v tem pritožbenem postopku.

Postopek pred sodišči EU v zvezi s prvotno odločbo

35. Več lastnikov plovil je 13. junija 2003 pri Splošnem sodišču vložilo ničnostne tožbe, s katerimi so izpodbijali veljavnost prvotne odločbe. Splošno sodišče je 13. junija 2006 štiri tožbe zavrglo kot nedopustne, in sicer tožbe Thomasa Flahertya, družbe Ocean Trawlers, Larrya Murphya in družbe O'Neill Fishing Co Ltd. Prvotno odločbo je razglasilo za nično v delu, v katerem se je nanašala na plovila preostalih tožečih strank, ker je Komisija v prvotni odločbi uporabila merila, ki jih upoštevni predpisi niso določali, in je prekoračila svoje pristojnosti. [45]

36. Sledilo je dopisovanje med lastniki navedenih plovil in Komisijo, s katerim se je skušalo ugotoviti, katere ukrepe namerava sprejeti Komisija za izvršitev sodbe Splošnega sodišča Boyle in drugi. Takrat je Komisija zaprosila irske organe tudi za informacije v zvezi s tehničnimi lastnostmi zadevnih plovil.

37. Medtem so se Thomas Flaherty, Larry Murphy in družba Ocean Trawlers 5. septembra 2006 pritožili zoper sodbo Splošnega sodišča. Sodišče je 17. aprila 2008 v sodbi Flaherty in drugi dopustilo njihovo pritožbo in razglasilo prvotno odločbo za nično v delu, v katerem se je nanašala na te stranke in njihova plovila.

38. Večina lastnikov plovil je 3. aprila 2008 vložila tožbe zoper Komisijo za povrnitev škode zaradi razglasitve ničnosti prvotne odločbe. [46] Splošno sodišče je te postopke prvič prekinilo 12. maja 2009 (dokler Komisija ni obvestila Splošnega sodišča, da je sprejela nadomestne sklepe), nato spet 14. junija 2011 (do izdaje sodbe Splošnega sodišča v zadevi, v kateri je bila vložena pritožba) in nato ponovno 22. oktobra 2014 (do izida tega pritožbenega postopka).

Izpodbijani sklepi

39. Komisija je zaradi izpolnitve svojih obveznosti na podlagi člena 266 PDEU 13. julija 2010 sprejela več sklepov. V njih je ponovno zavrnila zahtevo Irske v imenu te skupine lastnikov plovil za povečanje ciljev VUP IV za obdobje od 1. januarja 1997 do 31. decembra 2001. [47] Sklep C(2010) 4758 v zvezi s Petrom McBrideom je vzorčen primer sklepov iz leta 2010 in opisala bom postopek v zvezi s tem konkretnim sklepom.

40. Na kratko: Komisija je najprej zahtevala od Irske dodatne tehnične informacije (ki jih očitno ni dobila) o plovilu *Peader Elaine II* in manjših plovilih, ki jih je nadomestila. Komisija je nato začasno na podlagi informacij, ki jih je Irska sporočila o novih plovilih, financiranih v skladu z Whitefish Fleet Renewal Scheme, ugotovila, da ni jasno, da je mogoče povečanje tonaže izključno pripisati varnostnim izboljšavam. Ta začasna ugotovitev je bila sporočena odvetnikom P. McBridea, ki so izrazili stališča.

45 — Točke od 100 do 134 sodbe Boyle in drugi.

46 — Sodba Cavankee Fishing in drugi (T-138/08). Samo štiri od tožečih strank iz zadeve Boyle in drugi (Edward Kelly, Adrian McClennaghan, Gerard Minihane in družba O'Neill Fishing Co Ltd) niso udeležene pri teh odškodninskih tožbah.

47 — Ti sklepi so: C(2010) 4758, C(2010) 4748, C(2010) 4757, C(2010) 4751, C(2010) 4764, C(2010) 4750, C(2010) 4761, C(2010) 4767, C(2010) 4754, C(2010) 4753 in C(2010) 4752 z dne 13. julija 2010 (v nadaljevanju: skupaj: izpodbijani sklepi). Komisija je sprejela en pozitiven sklep v zvezi s plovilom, ki ni v lasti nobene nasprotne stranke v tem pritožbenem postopku.

41. V Sklepu C(2010) 4758 je Komisija najprej navedla pravni okvir. Pojasnila je, da je morala v skladu s sodbo Sodišča o razglasitvi prvotne odločbe za nično sprejeti nov sklep v zvezi s plovilom *Peader Elaine II* in dodala , da „ker je bil člen 4(2) Odločbe Sveta 97/413/ES razveljavljen s členom 1(3) Odločbe Sveta 2002/70 in ni bil nadomeščen z ustrezno določbo, ni več posebne pravne podlage za ta nov sklep. Komisija mora zato sprejeti [*ad hoc*] sklep na podlagi materialnopravnih določb, ki so veljala v času prejema zahteve“. Komisija je nato potrdila svojo začasno odločitev in navedla, da je posledično „odločila, da zavrne zahtevo za povečanje cilja [VUP IV] za večnamenski segment irske flote v zvezi s plovilom *Peader Elaine II*“.

Povzetek izpodbijane sodbe

42. Lastniki plovil so 27. in 28. septembra 2010 pri Splošnem sodišču vložili tožbo v skladu s členom 263 PDEU.[48] Splošnemu sodišču so predlagali, naj sklepe iz leta 2010 razglasi za nične in Komisiji naloži plačilo stroškov.

43. V podporo ničnostnim tožbam je bilo navedenih šest tožbenih razlogov, in sicer (i) Komisija je imela izrecno pooblastilo za sprejetje prvotne odločbe na podlagi člena 4(2) Odločbe 97/413 in ne na *ad hoc* podlagi, (ii) bistvena kršitev postopka, (iii) napačna razlaga člena 4(2) Odločbe 97/413, (iv) očitna napaka pri uporabi te določbe, (v) kršitev načela dobrega upravljanja, in (vi) kršitev načela enakega obravnavanja.

44. Splošno sodišče je obravnavalo samo prvi tožbeni razlog, pri katerem se je po njegovem mnenju nujno postavilo vprašanje pristojnosti Komisije za presojo prvotnih zahtev za povečanje varne tonaže in sprejetje sklepov iz leta 2010. Sklenilo je, da v upoštevnem času ni bilo pravne podlage za sprejetje teh sklepov in da Komisija torej ni bila pristojna za ukrepanje. Zato je bilo tožbi v zvezi s prvim tožbenim razlogom ugodeno in sklepi iz leta 2010 so bili razglašeni za nične.

45. Komisija se je zoper to sodbo pritožila 25. julija 2014. Tako Komisija kot nasprotne stranke so predstavile ustna stališča na obravnavi 1. septembra 2015.

Pritožba Komisije

46. Komisija navaja dva pritožbena razloga. Prvič, trdi, da je Splošno sodišče napačno razlagalo in napačno uporabilo člen 266 PDEU v povezavi s členom 263 PDEU. Komisija trdi, da bi bilo treba člen 4(2) Odločbe 97/413 razlagati tako, da ji še vedno daje pristojnost, da odloči o vsebini prvotnih zahtev. Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo, ker (i) ni uporabilo načel iz sodb SP in drugi ter ArcelorMittal in ker (ii) je napačno uporabilo načelo učinkovitosti, načelo prenosa pristojnosti ter načela kontinuitete pravnega reda, časovne uporabe prava, pravne varnosti, legitimnih pričakovanj in načela glede nasledstva pravnih pravil.

47. Drugič, Splošno sodišče je kršilo člen 36 Statuta Sodišča in člen 81 svojega poslovnika. Sodbe ni ustrezno obrazložilo, še posebej v zvezi s trditvijo Komisije na podlagi sodb SP in drugi ter ArcelorMittal, da je bilo mogoče uporabiti materialna pravila iz člena 4(2) Odločbe 97/413, čeprav je bil akt razveljavljen.

48 — Zadevni lastniki plovil so bili: Peter McBride (T-458/10), Hugh McBride (T-459/10), družba Mullglen Ltd (T-460/10), Cathal Boyle (T-461/10), Thomas Flaherty (T-462/10), družba Ocean Trawlers Ltd (T-463/10), Patrick Fitzpatrick (T-464/10), Eamon McHugh (T-465/10), Eugene Hannigan (T-466/10), Larry Murphy (T-467/10) in Brendan Gill (T-471/10). V tistem času je tožbe vložilo še pet lastnikov plovil: Joseph Doherty (T-468/10), Padraigh Conneely (T-469/10), Eileen Oglesby (T-470/10), družba Cavankee Fishing Co Ltd (T-472/10) in Noel McGing (T-473/10). Vendar je Splošno sodišče te tožbe razglasilo za nedopustne. Glej točki 105 in 106 v nadaljevanju.

Prvi pritožbeni razlog

Povzetek upoštevnih delov izpodbijane sodbe

48. V skladu s členom 5 PEU za razmejitev pristojnosti Unije velja načelo prenosa pristojnosti. Člen 13(2) PEU določa, da vsaka institucija deluje v mejah pristojnosti, ki so ji dodeljene s Pogodbama, in v skladu s postopki, pogoji in cilji, ki jih določata Pogodbi. Institucije imajo samo dodeljene pristojnosti. Zato se akti EU v preambuli sklicujejo na pravno podlago, ki zadevno institucijo pooblašča za ukrepanje na zadevnem področju. Izbira ustrezne pravne podlage je torej ustavnopravnega pomena.[49] Poleg tega je vprašanje, ali je avtor izpodbijanega akta pristojen, stvar javnega reda, ki si ga mora sodišče EU postaviti po uradni dolžnosti, tudi če ga ne postavi nobena stranka.[50]

49. V skladu z načelom pravne varnosti mora zavezujoča narava vsakega akta, katerega namen je imeti pravni učinek, izvirati iz določbe prava Unije, ki določa pravno obliko akta in je izrecno navedena kot njegova pravna podlaga. Zato mora pravna podlaga veljati v času sprejetja akta.[51]

50. Ker sta bili tako Odločba 97/413 kot Uredba št. 2792/99 razveljavljeni pred sprejetjem sklepov iz leta 2010, ni bilo mogoče uporabiti postopka za posvetovanje z upravljalnim odborom za ribiški sektor. Veljala ni nobena – niti prehodna – določba, ki bi Komisijo pooblaščala za ponovno preučitev prvotnih zahtev. Zato ni bilo nobene pravne podlage, Komisija pa ni bila pristojna za sprejetje teh sklepov.[52]

51. Čeprav so lastniki plovil pravilno trdili, da Komisija ni bila pristojna za sprejetje sklepov iz leta 2010 na *ad hoc* podlagi, pa ni bila pravilna njihova trditev, da je obstajala ustrezna pravna podlaga. Prvič, načela iz sodb ArcelorMittal ter SP in drugi so splošna. Drugič, določbe, ki so se uporabljale 14. decembra 2001, ko so irski organi vložili prvotne zahteve, več niso veljale leta 2010, ko so bili sprejeti sklepi. Tretjič, to, da Komisija ni ravnala zakonito ob sprejetju prvotne odločbe, je ni moglo upravičevati do tega, da je še naprej prekoračevala svoja pooblastila s sprejetjem sklepov iz leta 2010. Četrtič, ob upoštevanju števila plovil, ki so jih zadevale prvotne zahteve, in dolžnosti Komisije po skrbnem ravnanju, navedeni instituciji ni mogoče očitati, da ni sprejela sklepa pred potekom VUP IV 31. decembra 2001.[53]

52. V zvezi s tem zakonodajalec EU ni določil nobene prehodne ureditve, ki bi Komisiji omogočala preučitev in odločitev o zahtevah za povečanje zmogljivosti, ki jih je prejela pred potekom ali razveljavitvijo določb, s katerimi je pridobila to pristojnost. Čeprav je bilo res, da je neobstoj take prehodne ureditve lahko nezadovoljiv za posameznike, pa ta ugotovitev ni mogla vplivati na neupoštevanje načela prenosa pristojnosti, ki je izrecno določeno v Pogodbi. Splošno sodišče bi sicer prekoračilo pooblastila, ki so mu bila dodeljena s Pogodbo.[54]

49 — Točke od 22 do 25 izpodbijane sodbe.

50 — Točka 28 izpodbijane sodbe.

51 — Točki 26 in 27 izpodbijane sodbe.

52 — Točke od 30 do 36 izpodbijane sodbe.

53 — Točke od 37 do 42 izpodbijane sodbe.

54 — Točka 43 izpodbijane sodbe.

53. Nazadnje, kadar Sodišče akt institucije razglasi za ničen – čeprav člen 266 PDEU nalaga zadevni instituciji obveznost ukrepanja –, ta določba ni vir pristojnosti. V obravnavanem primeru je morala Komisija na podlagi člena 266 PDEU sprejeti ustrezne ukrepe za izvršitev sodb Boyle in drugi ter Flaherty in drugi, ni pa bila za to imela pristojnosti. V takem položaju bi morala Komisija zahteve zavrniti zaradi nepristojnosti. Vendar tak izid ni posegal v pravico lastnikov plovil, da vložijo odškodninsko tožbo zoper Evropsko unijo zaradi neobstoja prehodne ureditve, ki bi Komisiji omogočala sprejetje odločitve o prvotni zahtevi irskih organov. [55]

Povzetek pritožbenega razloga Komisije

54. Po mnenju Komisije izpodbijana sodba povzroča težave institucijam EU, lastnikom plovil in učinkovitosti pravnega reda EU.

55. Komisija navaja sedem trditev v podporo prvemu pritožbenemu razlogu, in sicer, da (i) člen 266 PDEU nalaga obveznost instituciji, katere akt je bil razglašen za ničen, (ii) je treba to obveznost uravnovesiti z drugimi načeli, kot je načelo pravne varnosti, (iii) je v obravnavanem primeru uporabilo načela iz sodb SP in drugi ter ArcelorMittal, (iv) ta sodna praksa temelji na splošnih načelih prava EU, (v) je Splošno sodišče napačno uporabilo načelo pravne varnosti in ni priznalo, da je lahko pravna podlaga implicitna, (vi) člen 266 PDEU ne oživlja pravne podlage in (vii) je Splošno sodišče z napačno razlago člena 266 PDEU ogrozilo učinkovitost ničnostne tožbe iz člena 263 PDEU in ni pravilno uporabilo drugih pravnih načel.

Povzetek odgovora na pritožbo

56. Nasprotne stranke priznavajo, da člen 266 PDEU nalaga Komisiji obveznost ukrepanja in da je možno, da je treba to obveznost uravnovesiti z drugimi načeli prava EU, kot je načelo pravne varnosti. Vendar se na ta načela ni mogoče sklicevati zaradi oživitve pravne podlage, ki je bila razveljavljena. Splošno sodišče je pravilno navedlo, da mora pravna podlaga veljati v času sprejetja akta in da se postopkovna pravila načeloma uporabljajo ob njihovi uveljavitvi. Položaj v obravnavani zadevi ni enak kot v zadevah SP in drugi ter ArcelorMittal.

57. Stališče Komisije resda poraja dvome o veljavnosti prvotne odločbe. To negativno vpliva na tiste zahteve, ki jim je bilo ugodeno. Načelo legitimnih pričakovanj Komisiji prepoveduje, da bi razveljavila te pozitivne odločitve za povečanje varne tonaže.

58. Nasprotne stranke zato trdijo, da bi bilo treba ta pritožbeni razlog zavrniti. Pred Splošnim sodiščem so trdile, da člen 4(2) Odločbe 97/413 zagotavlja posebno pravno podlago za ukrepanje Komisije, in ta trditev je navedena podredno tudi v tej pritožbi. Še bolj podredno, če bi Sodišče ocenilo, da je Komisija lahko sprejela *ad hoc* sklepe brez procesnih jamstev iz Odločbe 97/413, bi bilo treba ničnostne tožbe vrniti v razsojanje Splošnemu sodišču, da odloči o pritožbenih razlogih od (ii) do (vi) na prvi stopnji, ker ti razlogi še niso bili obravnavani in ni bilo ugotovljeno dejansko stanje. [56] Komisija je s sprejetjem *ad hoc* sklepov kršila legitimna pričakovanja nasprotnih strank, da bodo njihove zahteve obravnavane na podlagi materialnih pravil in ob upoštevanju postopkovnih jamstev iz Odločbe 97/413.

55 — Točki 44 in 45 izpodbijane sodbe.

56 — Glej točki 43 in 44 zgoraj.

Presoja: prvi pritožbeni razlog

Uvodne ugotovitve

59. V času vložitve prvotnih zahtev irskih organov je bila Komisija pristojna za ukrepanje na podlagi člena 4(2) *in* člena 9 Odločbe 97/413.[57]

60. Ko je 1. januarja 2002 začela veljati Odločba 2002/70, Komisija ni bila več pristojna za obravnavanje takih zahtev. Čeprav so bili vsebinski učinki VUP IV podaljšani do 31. decembra 2002 in so dolžnosti Komisije po členu 9 ostale nespremenjene,[58] pa je bila črtana določba, po kateri je bilo mogoče *povečanje varne tonaže* (člen 4(2)). Uvedena niso bila nobena nova pravila, ki bi dajala pristojnost Komisiji za sprejetje takih odločb, niti ni bilo nobene prehodne določbe, ki bi jo pooblaščala za obravnavanje nerešenih zahtev.

61. Na tiste lastnike plovil, v korist katerih so bile sprejete pozitivne odločbe ali za katere so odločbe postale pravnomočne, črtanje člena 4(2) Odločbe 97/413 ni vplivalo.[59] Črtanje pravne podlage vpliva samo na tiste neuspešne lastnike plovil, ki so z ničnostno tožbo izpodbijali prvotno odločbo.

62. V zadevah Boyle in drugi ali Flaherty in drugi morebiten neobstoj pravne podlage ni bil izpostavljen. Kljub temu pa ni sporno, da v času, ko je bila sprejeta prvotna odločba ali ko so bili sprejeti sklepi iz leta 2010, ni veljala nobena določba, ki bi Komisiji dajala izrecno pravno podlago za odločanje o prvotnih zahtevah.

Člen 266 PDEU

63. V okviru določb Pogodbe o sodnem nadzoru člen 264 PDEU in člen 266 PDEU določata posledice uspešne tožbe. Splošno sodišče je prvotno odločbo v skladu s členom 264 PDEU razglasilo za nično *ab initio* in s tem postavilo lastnike plovil in Komisijo v položaj, v katerem so bili, preden je bila odločba sprejeta.

64. Komisija je morala zaradi uskladitve s sodbama Boyle in drugi ter Flaherty in drugi spoštovati ne samo izrek sodbe ampak tudi obrazložitev, ki je njena potrebna podpora v tem smislu, da je nujna za ugotovitev natančnega pomena tega, kar je bilo razsojeno v izreku. Prav v obrazložitvi je namreč po eni strani natančno opredeljena določba, ki se šteje za nezakonito, po drugi pa so v njej navedeni natančni razlogi za nezakonitost, ki je ugotovljena v izreku in jo mora zadevna institucija upoštevati, ko nadomesti akt, ki je bil razglašen za ničen.[60]

57 — V preambuli prvotne odločbe je kot pravna podlaga naveden člen 6(2) Uredbe št. 2792/99. Ta določba pa je vsebovala pogoje, pod katerimi so države članice zahtevale finančno pomoč iz FIUR v skladu s členom 9(1) za obnovo flote in posodobitev ribiških plovil. Prvotne zahteve so se nanašale na *posamične* zahteve za povečanje varne tonaže. Kot razumem, je Irska te zahteve v bistvu zbrala in jih predložila Komisiji. Glede na to ne vidim, kako bi bil člen 6(2) Uredbe št. 2792/99 lahko upošteven.

58 — Besedilo člena 9 Odločbe 97/413 je bilo spremenjeno s členom 1(5) Odločbe 2002/70. Spremenjena določba ni zahtevala, da Komisija izvede pravila v zvezi s povečanjem varne tonaže na podlagi člena 4(2) Odločbe 97/413. Glej točko 26 zgoraj.

59 — Glej po analogiji sodbo Komisija/AssiDomän Kraft Products in drugi (C-310/97 P, EU:C:1999:407, točka 57).

60 — Sodba Asteris in drugi/Komisija (97/86, 193/86, 99/86 in 215/86, EU:C:1988:199, točka 27).

65. Splošno sodišče je v točki 28 izpodbijane sodbe pravilno navedlo, da mora to sodišče vprašanje v zvezi s pristojnostjo postaviti po uradni dolžnosti, tudi če tega nobena od strank ni predlagala.[61] Splošno sodišče je razsodilo tudi, da nobena od 1. januarja 2003 veljavna določba primarnega ali sekundarnega prava Komisiji ni dajala pristojnosti za odločanje o prvotnih zahtevah ali o zahtevah, vloženih po izdaji sodb Boyle in drugi ter Flaherty in drugi.[62] Jasno je, da je Splošno sodišče pravilno ugotovilo, da je Odločba 97/413 prenehala veljati in da ni bila določena nobena prehodna ureditev. Komisija zato po takratni zakonodaji EU o ribištvu ni bila pristojna za sprejetje izpodbijanih sklepov.

66. Splošno sodišče je nato obravnavalo vprašanje, ali člen 266 PDEU pooblašča Komisijo za sprejetje sklepa, ko presoja zahteve lastnikov plovil. Navedlo je, da člen 266 PDEU ni vir pristojnosti Komisije. Kakršna koli drugačna razlaga bi bila v nasprotju z načelom prenosa pristojnosti iz člena 13(2) PEU, ker je treba obveznost ukrepanja razlikovati od pristojnosti za ukrepanje, ta dva pojma pa medsebojno nista v nasprotju. S tem stališčem se strinjam. Menim tudi, da je Splošno sodišče konkludentno sklenilo, da člen 266 PDEU ne oživlja člena 4(2) Odločbe 97/413 kot pravne podlage.

67. Vendar je Splošno sodišče v predzadnjem in zadnjem stavku točke 44 sodbe navedlo:

„V obravnavani zadevi je morala Komisija v skladu s členom 266 PDEU sprejeti ustrezne ukrepe za izvršitev sodb Boyle in drugi ter Flaherty in drugi, vendar zanje ni bila pristojna. V takem položaju mora Komisija zavreči zahteve tožečih strank zaradi nepristojnosti.“

68. To besedilo je tako dvoumno kot nepravilno v nekaterih točkah.

69. Stavek „[…] vendar zanje ni bila pristojna“ ni niti jasen niti natančen. Lahko bi pomenil, da Komisija ni bila pristojna za sprejetje kakršnih koli potrebnih ukrepov za izvršitev svojih obveznosti na podlagi člena 266 PDEU. To bi bilo seveda napačno.

70. Besedilo „mora sprejeti ukrepe, potrebne za izvršitev“ iz člena 266 PDEU ne pomeni, da mora zadevna institucija zgolj razmisliti o tem, ali bi morala sprejeti akt za izvršitev sodbe.[63] To ne bi bilo v skladu s sodno prakso Sodišča, saj ima zadevna institucija na podlagi člena 266 PDEU diskrecijo, da izbere možne ukrepe, če pa spoštovanje sodbe, s katero se akt razglaša za ničnega, predstavlja posebne težave, lahko zadevna institucija to obveznost izpolni s presojo, ali lahko zagotovi ustrezno nadomestilo za škodo, ki jo je zadevna oseba utrpela zaradi odločitve, ki je bila razglašena za nično.[64] Čeprav zaradi razglasitve ničnosti nezakonitega akta zadevna institucija pogosto sprejme nov akt, ki ne ponavlja nezakonitosti, ki jo je ugotovilo Sodišče, pa to ni edini način izvršitve.

71. Menim, da je Splošno sodišče s stavkom, da „mora Komisija zavrniti zahteve tožečih strank,“ prav tako storilo napako. Prvič, Komisija je morala uporabiti svojo diskrecijo pri presoji prvotne zahteve v skladu s sodbama Boyle in drugi ter Flaherty in drugi. Drugič, ker so prvotne zahteve vložili irski organi v imenu lastnikov plovil, jih je formalno napačno označiti kot „zahtevo tožečih strank“.

72. Splošno sodišče je v točki 45 izpodbijane sodbe nato navedlo, da imajo lastniki plovil pravico, da vložijo odškodninsko tožbo zoper Evropsko unijo, ker bi Komisija, če bi obstajala prehodna ureditev, lahko sprejela sklep. Menim, da to ni upoštevno pri ugotavljanju narave obveznosti Komisije na podlagi člena 266 PDEU.

61 — Sodba Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, točka 56).

62 — Točke od 30 do 37 izpodbijane sodbe.

63 — Poleg tega se člen 266 PDEU razlaga široko. Tako zajema dolžnost prenehanja s kršitvijo v razumnem času: glej sodbo Parlament/Svet (C-21/94, EU:C:1995:220, točka 33). Lahko zahteva odpravo akta, ki je bil razglašen za ničnega. Lahko zahteva od zadevne institucije, naj se vzdrži sprejetja enakega ukrepa: glej sodbo Interporc/Komisija (C-41/00 P, EU:C:2003:125, točka 29).

64 — Sodba Könecke Fleischwarenfabrik/Komisija (76/79, EU:C:1980:68, točke od 13 do 15); glej tudi sodbo Parlament/Meskens (C-412/92 P, EU:C:1994:308, točka 28). Splošno sodišče je temu pristopu sledilo v sodbi Komisija/Moschonaki (T-476/11 P, EU:T:2013:557, točka 39).

73. Naj dodam, da odškodninska tožba ne bi bila brez težav. Tožeča stranka (v tem primeru lastniki plovil) mora dokazati (i) nezakonito ravnanje, (ii) izgubo in (iii) vzročno zvezo.[65] Čeprav neobstoj prehodnih določb lahko pomeni nezakonito ravnanje, pa to ni nujno edini razlog, na katerem lahko temelji odškodninski zahtevek. Poleg tega bi bilo še vedno treba dokazati, da je tako ravnanje povzročilo izgubo.[66]

74. Zdi pa se, da bi se točko 44 izpodbijane sodbe lahko razložilo tako, da bi bila v skladu s členom 266 PDEU. Besedilo „[…] vendar zanje ni bila pristojna“ v predzadnjem stavku je mogoče razumeti tudi tako, da pomeni, da Komisija *ni bila pristojna za sprejetje izpodbijanih sklepov*. Menim, da to odraža, kar je Splošno sodišče verjetno želelo povedati, in da gre za pravilno izjavo pravnega stališča.

75. Ali dvoumnost v točki 44 sodbe Splošnega sodišča pomeni napačno uporabo prava, zaradi katere bi jo bilo treba razveljaviti?

76. Po mojem mnenju to ni tako.

77. Splošno sodišče ni izključilo možnosti, da bi lahko Komisija sprejela druge ukrepe, kot je sprejetje novih sklepov, za izvršitev sodb, izdanih v zadevi Boyle in drugi. Komisija v pritožbi ni niti trdila, da bi bilo treba sodbo Splošnega sodišča razlagati na tak način. Zato menim, da izpodbijana sodba ni neskladna s členom 263 PDEU, ker bi omejila razpoložljive možnosti pravnih sredstev.

78. Nazadnje, čeprav je zadnji stavek točke 44 pravno napačen, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba pritožbo zavrniti, če je iz obrazložitve sodbe Splošnega sodišča razvidna kršitev prava Unije, vendar je izrek te sodbe utemeljen z drugimi pravnimi razlogi.[67] Menim, da se to načelo v tem primeru uporablja po analogiji.

79. Ker je (i) mogoče obrazložitev Splošnega sodišča v točki 44 izpodbijane sodbe razlagati tako, da je v skladu s Pogodbo, in ker (ii) je njegova sodba ustrezno utemeljena s tem, da je Komisija pri sprejetju sklepov iz leta 2010 prekoračila pooblastila, menim, da Splošno sodišče ni napačno razlagalo člena 266 PDEU.

Obveznosti na podlagi člena 266 PDEU in splošna pravna načela

80. Komisija trdi, da je bila pristojna za sprejetje sklepov iz leta 2010, ker je imela za to ustrezna pooblastila. Ker niti Odločba 97/413 niti člen 6 Uredbe št. 2792/99 nista veljala 13. julija 2010, ko so bili ti sklepi sprejeti, se ni mogla posvetovati z upravljalnim odborom za ribištvo. Splošno sodišče je storilo napako, ko ni pretehtalo obveznosti ukrepanja po členu 266 PDEU glede na splošna načela prava EU, zlasti načelo pravne varnosti.

81. Komisija trdi, da iz sodb SP in drugi ter ArcelorMittal izhaja, da se pretekla materialnopravna pravila uporabljajo za pretekle položaje, medtem ko se postopkovna pravila uporabljajo, samo kadar veljajo. Komisija je zato upravičeno uporabila *ad hoc* postopek, sklepov iz leta 2010 pa ni bilo treba obravnavati v upravljalnem odboru za ribištvo. Nasprotne stranke se s tem stališčem ne strinjajo.

65 — Sklepni predlogi generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa v zadevi Komisija/Jégo-Quéré (C-263/02, EU:C:2003:410, točka 44). Odškodninska tožba zagotavlja dostop do sodišča, ni pa del sistema sodnega nadzora – njena morebitna neuspešnost ne pomeni, da je zadevni posameznik brez učinkovitega sodnega varstva. Glej na primer sodbo ReynoldsTobacco in drugi/Komisija (C-131/03 P, EU:C:2006:541, točke od 82 do 84).

66 — Odškodninska tožba v zadevi Cavankee Fishing in drugi/Komisija (T-138/08) temelji na členu 2 prvotnega sklepa. Tožeče stranke trdijo, da je Splošno sodišče v sodbi Boyle in drugi ugotovilo napačno uporabo prava. Trdijo, da so utrpele izgubo, (i) ker so morale na trgu pridobiti varno tonažo namesto varne tonaže, ki je Komisija ni odobrila, (ii) nekatere tožeče stranke pa so utrpele izgube zaradi zmanjšanja števila dni na morju. Po trditvah tožeče stranke obstaja neposredna vzročna zveza med zavrnitvijo Komisije in izgubami, ki so jih utrpele.

67 — Sodba Salzgitter/Komisija (C-210/98 P, EU:C:2000:397, točka 58); glej tudi sodbo ThyssenKrupp Nirosta/Komisija (C-352/09 P, EU:C:2011:191, točka 136).

82. S trditvami Komisije se ne strinjam.

83. Menim, da zadeva SP in drugi izpostavlja težave, ki jih ima pristop Komisije.

84. V navedeni zadevi je prenehanju veljavnosti Pogodbe ESPJ sledil neprekinjen prehod h pravilom konkurence Pogodbe ES (in pozneje PDEU). To se je zgodilo samodejno v skladu s časovno veljavnostjo predpisov.[68] Nasprotno pa je v obravnavanem primeru Uredba št. 2371/2002 preprosto odpravila sistem VUP IV na podlagi občutne spremembe usmeritve SRP.[69] Zato ni bilo nobenih enakovrednih materialnopravnih pravil, ki bi nadomestila člena 4(2) Odločbe 97/413, ki bi Komisiji dovoljevala odobritev povečanje varne tonaže.

85. Splošno sodišče je v sodbi SP in drugi sledilo ustaljeni sodni praksi, ki je razlikovala med materialnopravnimi pravili (ki se običajno ne uporabljajo retroaktivno zaradi spoštovanja načel pravne varnosti in legitimnih pričakovanj) in postopkovnimi pravili (ki se uporabljajo takoj).[70] Vendar je – kar je pomembno – tudi poudarilo, da mora institucija EU imeti ustrezno *vires* (pristojnost), da sploh ukrepa. Navedlo je, da je treba „[g]lede tega […] poudariti, da mora določba, ki predstavlja pravno podlago akta in ki pooblašča institucijo Skupnosti za sprejetje zadevnega akta, veljati v trenutku njegovega sprejetja […]. Nasprotno pa lahko načela, ki urejajo časovno veljavnost predpisov, vodijo k uporabi določb materialnega prava, ki v trenutku sprejetja akta s strani institucije Skupnosti ne veljajo več“.[71]

86. Najprej je treba torej ugotoviti, ali je institucija EU pristojna ukrepati, in če je, na podlagi katere posebne določbe prava EU. Samo tako je mogoče natančno določiti materialna in postopkovna pravila, ki urejajo ukrepanje te institucije. Če v času, v katerem institucija EU želi sprejeti konkretno odločitev, ni nobene veljavne pravne podlage, pa se zaradi uporabe materialnih določb, ki so predhodno urejale pretekla dejanja, ni mogoče opirati na načela o časovni veljavnosti predpisov.[72] To je klasičen pristop.

87. Če to analizo uporabimo v obravnavanem primeru, bi Komisija, če bi člen 4(2) Odločbe 97/413 ostal v veljavi *ali* bi bil nadomeščen s podobno določbo (ali pa bi obstajala prehodna ureditev, ki bi določala nadaljnjo *vires* za obravnavanje nerešenih zahtev), ostala pristojna za odločanje o prvotnih zahtevah in za to, da bi po razglasitvi ničnosti prvotne odločbe s sodbama Boyle in drugi ter Flaherty in drugi sprejela sklepe iz leta 2010 zaradi izvršitve teh dveh sodb. Vendar je pristojnost Komisije za odobritev povečanja varne tonaže prenehala z razveljavitvijo člena 4(2) Odločbe 97/413. Menim, da razveljavljena določba ne more oživeti. Iz tega nujno sledi, da ne more zagotavljati niti veljavne pravne podlage za *ad hoc* ukrepanje.

88. Podobne težave imam pri razumevanju Komisijine razlage sodbe ArcelorMittal.

89. V navedeni zadevi je bilo protikonkurenčno ravnanje, ki ga je bilo mogoče sankcionirati po Pogodbi ESPJ, po poteku navedene pogodbe še naprej sankcionirano v skladu s Pogodbo ES (pozneje pa PDEU). Komisija je imela torej neprekinjeno pristojnost za sankcioniranje protikonkurenčnega ravnanja. Po razglasitvi ničnosti prvotne odločbe, ki je temeljila na podlagi Pogodbe ESPJ, je Komisija v zvezi z enim podjetjem uvedla nov postopek po pravilih ES, ki so se začela uporabljati (Uredba št. 1/2003),[73] in naložila novo globo. Podjetje je novo odločbo izpodbijalo pred Splošnim sodiščem in s pritožbo pred Sodiščem. Sodišče je pritožbo zavrnilo.

68 — Sodba SP in drugi (točka 109).

69 — Glej točko 16 zgoraj.

70 — Sodba SP in drugi (točka 116).

71 — Sodba SP in drugi (točka 118).

72 — Sodba SP in drugi (točki 117 in 119).

73 — Glej opombo 41 zgoraj.

90. S to razsodbo je Sodišče potrdilo, da je v skladu z načelom pravne varnosti posebej pomembno, da se zadevna podjetja seznanijo z obsegom pravic in obveznosti ter pravno podlago, na kateri jim lahko Komisija naloži sankcije.[74] Nato je Sodišče nadaljevalo na podlagi ugotovitve, da je bila Komisija še naprej pristojna za ukrepanje, zato je lahko oz. je morala uporabiti ustrezne postopke po Pogodbi ES (ki so dejansko zadevnemu podjetju zagotavljali širša postopkovna jamstva). Natančneje, člen 23(2) Uredbe št. 1/2003 je določal pravno podlago za ukrepanje (naložitev nove globe z novo odločbo).[75] Komisija je bila torej pristojna za ukrepanje in nova odločba, ki je navajala to veljavno pravno podlago, je bila zakonita kljub uporabi preteklih materialnopravnih pravil in trenutnih postopkovnih pravil za pretekla dejanja.

91. Nasprotno pa v obravnavanem primeru Komisija po 31. decembru 2001 ni imela neprekinjene pristojnosti za sprejetje zahtevanega sklepa. Dejansko ni bilo nobene določbe, enakovredne členu 23(2) Uredbe št. 1/2003, ki bi Komisijo pooblaščala za ukrepanje in bi ji omogočala uporabo preteklih materialnopravnih pravil iz člena 4(2) Odločbe 97/413 v povezavi s trenutnimi postopkovnimi pravili, da bi sprejela sklep o nerešeni zahtevi. (V tem primeru tudi ne gre za vprašanje uporabe sankcij za lastnike plovil. Gre samo za vprašanje, ali se jim odobri povečanje varne tonaže, ki so ga zahtevali.)

92. Zato se ne strinjam, da bi bilo treba sodbo ArcelorMittal razlagati tako, da se z njo spreminja sodna praksa in omogoča, da se pravna podlaga, ki je potekla, oživi z uporabo splošnih pravnih načel, kadar materialnopravna določba ureja pretekla dejanja. Menim, da se sodna praksa ni spremenila. Določba, ki tvori pravno podlago akta in ki pooblašča institucijo Unije za sprejetje zadevnega akta, mora veljati ob njegovem sprejetju.[76] Razveljavljena določba je razveljavljena. Ne more več zagotavljati veljavne pravne podlage za ukrepanje.[77] Niti ni mogoče, če ni obstoječe pravne podlage, improvizirati z *ad hoc* pravno podlago, da bi se omogočilo uporabo materialnopravnega pravila za preteklo dejanje.

93. Ko je Irska 14. decembra 2001 vložila prvotne zahteve, je Odločba 97/413 v celoti veljala. Menim, da sta v navedeni odločbi dejansko *dve* določbi skupaj zagotavljali pravno podlago za ukrepanje Komisije. Člen 4(2) je bil materialna določba, ki je urejala povečanje varne tonaže. Člen 9(1) pa je bil tisti, ki je pooblaščal Komisijo, da zagotovi izvajanje ciljev in podrobnih pravil te odločbe. Za zagotovitev *vires* za odločanje o prvotnih zahtevah se je torej zahtevala kombinacija obeh določb. Po razveljavitvi ene ali druge določbe je posebna pristojnost Komisije za sprejetje ustreznega sklepa prenehala.

94. Naj dodam, da je obveznost navedbe pravne podlage del obveznosti obrazložitve.[78] Čeprav je mogoče o pravni podlagi sklepati, kadar se lahko določi na podlagi drugih elementov zadevnega akta, pa je izrecno sklicevanje potrebno, če bi bili sicer zainteresirane osebe in Sodišče negotovi glede natančne pravne podlage.[79] Ponovno bom kot primer navedla Sklep C(2010) 4758 v zvezi s Petrom McBrideom.[80] V temu sklepu je izrecno navedeno, da je bil „člen 4(2) Odločbe Sveta 97/413 črtan s členom 1(3) Odločbe Sveta 2002/70 in ni bil nadomeščen z ustrezno določbo[;] posebne pravne podlage za ta novi sklep ni več“. Menim, da ni kakršnih koli drugih določb primarne ali sekundarne zakonodaje, ki bi Komisiji zagotavljale potrebno pristojnost, in da zato na podlagi tega besedila (ali sorodnih) ni mogoče sklepati o nobeni implicitni pravni podlagi.

74 — Sodba ArcelorMittal (točke od 68 do 72).

75 — Sodba ArcelorMittal (točka 74).

76 — Sodba ArcelorMittal (točka 75).

77 — Glej moje sklepne predloge v združenih zadevah Zuckerfabrik Jülich (C-113/10, C-147/10 in C-234/10, EU:C:2011:701, točka 64). Sodišče tega vprašanja v sodbi ni obravnavalo. Komisija je nedavno vložila predlog, v katerem je pojasnila, da v skladu s členom 266 PDEU, če je bil akt, ki je služil za pravno podlago, razglašen za ničnega, nima več pristojnosti za sprejetje korektivnega pravnega akta, ki bi bil potreben za izvršitev sodbe Sodišča: Predlog Uredbe Sveta o določitvi zneskov za proizvodne dajatve v sektorju sladkorja za tržna leta 2001/2002, 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 in 2005/2006, koeficienta za izračun dodatne dajatve za tržni leti 2001/2002 in 2004/2005 ter zneskov, ki jih morajo proizvajalci sladkorja plačati prodajalcem sladkorne pese zaradi razlike med najvišjim zneskom dajatev in zneskom zadevnih dajatev, ki se zaračunajo za tržna leta 2002/2003, 2003/2004 in 2005/2006/* (COM(2013) 527 final, točka 3, str. 3).

78 — Sodba Komisija/Svet (C-370/07, EU:C:2009:590, točke 38, 39 in 46).

79 — Sodbi Komisija/Svet (C-370/07, EU:C:2009:590, točka 56) in Svet/Komisija (C-409/13, EU:C:2015:217, točka 79).

80 — Glej točko 39 zgoraj.

95. Zato menim, da je Splošno sodišče pravilno razsodilo, da Komisija ni imela potrebne pristojnosti za sprejetje sklepov iz leta 2010.

96. Če Komisija ni bila več pristojna za ukrepanje po razveljavitvi člena 4(2) Odločbe 97/413, kaj naj bi torej storila po izdaji sodb Boyle in drugi ter Flaherty in drugi, da bi izpolnila svoje obveznosti na podlagi člena 266 PDEU?

97. Čeprav Sodišče ne daje navodil, lahko ponudi usmeritev. Pri navedbah v nadaljevanju se zavedam, da je morda lažje biti pameten po dogodku kot pa videti pravo pot ob soočenju z navidez nepremostljivo težavo.

98. Komisija nima zakonodajne pristojnosti po SRP, ima pa pravico do vložitve predlogov zakonodajalcu EU.[81] Poleg tega člen 290(1) PDEU določa, da se lahko na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje izvedbenih pravil. Teoretično bi torej Komisija lahko predlagala zakonodajalcu EU, da sprejme manjkajoče prehodne določbe, s katerimi bi bila pooblaščena za odločanje o zahtevah za povečanje varne tonaže, nerešenih na dan 31. decembra 2001 (torej ko je bil ta element VUP IV razveljavljen). Vendar je treba upoštevati, da je sistem, ki je obstajal ob vložitvi prvotnih zahtev, že precej pred tem nadomestila politika, ki daje večji poudarek ohranitvi staležev rib.[82] Komisija bi torej morala za to, da bi prosilce resnično postavila v položaj, v katerem bi bili, če ne bi bilo prehodne ureditve, prvotne prosilce obravnavati z vidika SRP, kot je obstajala leta 2001, in ne z vidika SRP, kot obstaja danes, sprejeti upoštevne sklepe in nato presoditi, ali bi bilo treba katera koli odobrena povečanja varne tonaže uravnovesiti s kakšnimi drugimi ukrepi, da ne bi ogrozila trenutno bistvo SRP. To bi bil precejšen miselni in praktični izziv.

99. Tudi postopkovna jamstva, ki jih zagotavlja člen 10 Odločbe 97/413 v povezavi s členom 17 in 18 Uredbe št. 3760/92, so bila razveljavljena. Komisija bi torej morala presoditi tudi, v kakšnem obsegu trenutne določbe v zvezi z nadzorom držav članic nad izvedbenimi ukrepi Komisije za SRP zagotavljajo enakovredno ali večje varstvo.[83]

100. Kot sem že navedla,[84] menim, da s takim ukrepanjem ne bi bil ogrožen položaj drugih, ki jim je bilo povečanje varne tonaže odobreno, niti to ne bi vplivalo na položaj drugih, ki so prejeli negativne sklepe, ki jih niso izpodbijali pred Splošnim sodiščem in so zato postali pravnomočni.

101. Na podlagi navedenega menim, da bi bilo treba prvi pritožbeni razlog zavrniti.

Drugi pritožbeni razlog

102. Komisija trdi, da je obrazložitev Splošnega sodišča napačna. Prvič, izkrivilo je trditve iz obrambe Komisije. Komisija je priznala, da ni mogla uporabiti postopkov po členu 4(2) Odločbe 97/413, vendar pojasnila, da je zato uporabila *ad hoc* postopek in pri tem obdržala pristojnost za uporabo te določbe po vsebini. Izpodbijana sodba daje vtis, da se je Komisija preprosto odločila za uporabo razveljavljene pravne podlage, ne da bi poskušala pravno utemeljiti svoje stališče. Drugič, Komisija se pritožuje, da Splošno sodišče ni obravnavalo vprašanja dopustnosti, ki se je postavilo v zadevi Gill (T-471/10).

81 — V skladu s členom 43(1) PDEU.

82 — Točke od 13 do 16 zgoraj.

83 — Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, str. 13).

84 — Točka 61 zgoraj.

103. Obveznost obrazložitve sodb izhaja iz člena 36 Statuta Sodišča, ki se za Splošno sodišče uporablja na podlagi člena 53, prvi odstavek, tega statuta in člena 81 Poslovnika Splošnega sodišča. V skladu z ustaljeno sodno prakso Splošnega sodišča mora obrazložitev sodbe jasno in nedvoumno izražati njegovo razlogovanje, tako da se lahko zainteresirane stranke seznanijo z utemeljitvijo sprejete odločbe, Sodišče pa opravi sodni nadzor. [85]

104. Prvič, menim, da Komisija v bistvu ponavlja utemeljitve, ki jih je navedla v zvezi s prvim pritožbenim razlogom. Drugič, čeprav je res, da so stališča Komisije v izpodbijani sodbi obravnavana na kratko, pa so razlogi, na katerih ta sodba temelji, jasni in nedvoumni. Splošno sodišče je sklenilo, da nobena določba primarnega niti sekundarnega prava ni pooblaščala Komisije za sprejetje sklepa v zvezi s prvotnimi zahtevami, zato ni bila pristojna in ni imela pravne podlage za sprejetje sklepov iz leta 2010. Obrazložitev Splošnega sodišča je dovolj podrobna, da lahko Komisija vloži pritožbo, Sodišče pa o pritožbi odloči.

105. Kar zadeva dejansko stanje v zadevi Gill (T-471/10), je 16 lastnikov plovil vložilo ničnostno tožbo pri Splošnem sodišču. [86] Vprašanje je bilo, ali je bil pri šestih od navedenih tožb spoštovan rok za vložitev tožb na podlagi člena 263 PDEU. [87] Splošno sodišče je s sklepi z dne 1. aprila 2011 zavrglo pet od teh šestih tožb kot prepozne in torej očitno nedopustne. [88]

106. Rok za vložitev navedenih tožb je začel teči 17. julija 2010 in se je iztekel 27. septembra 2010 ob polnoči. Odvetniki so imeli ponoči 27. septembra težave pri pošiljanju tožb na telefaks sodnega tajništva Splošnega sodišča. Najprej se navedeni telefaks ni odzival, ko so odvetniki poskušali poslati tožbo v zadevi T-471/10 ob 23.53 in nato še ob 23.57 po luksemburškem času. Splošno sodišče je zato sklenilo, da če se upošteva povprečno trajanje pošiljanja, bi bilo mogoče – tudi če bi telefaks sodnega tajništva normalno deloval – do polnoči, ko se je iztekel rok za vložitev vseh tožb, poslati le prvo od šestih tožb (v zadevi Gill, T-471/10). Menim, da so s tem dovolj opredeljeni razlogi, na podlagi katerih je Splošno sodišče potrdilo, da je bila tožba B. Gilla vložena pravočasno in je bila torej dopustna.

107. Zato menim, da je Splošno sodišče dovolj obrazložilo svojo sodbo in da tudi drugi pritožbeni razlog ni utemeljen.

Stroški

108. Kadar pritožba ni utemeljena, Sodišče v skladu s členom 138 v povezavi s členom 184 Poslovnika odloči o stroških. V skladu s členom 138(1) se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Menim, da bi bilo treba pritožbo zavrniti, nasprotne stranke pa so priglasile stroške. Evropski komisiji bi bilo torej treba naložiti plačilo stroškov nasprotnih strank.

Predlog

109. Zato menim, da bi moralo Sodišče:

— zavrniti pritožbo;

— Evropski komisiji naložiti plačilo stroškov nasprotnih strank.

85 — Sodba Mindo/Komisija (C-652/11 P, EU:C:2013:229, točka 29).

86 — Glej točko 42 in opombo 48 zgoraj.

87 — Upoštevne so zadeve T-468/10, T-469/10, T-470/10, T-472/10, T-471/10, T-472/10 in T-473/10.

88 — Sklep Doherty/Komisija (T-468/10, EU:T:2011:133, točke od 13 do 17).